

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 25/01-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2001 predbežne prerokoval podnet Ing. A. H., bytom B. B., zastúpeného v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky JUDr. R. R., advokátom, bytom T., vo veci porušenia základných práv upravených v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky konaním Krajského súdu v Trnave, resp. v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zo strany advokáta JUDr. J. Š. a takto

r o z h o d o l :

Podnet Ing. A. H. vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 46 ods. 2 a 4 a v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 22. novembra 2000 doručené podanie Ing. A. H., bytom B. B., (ďalej len „navrhovateľ“), označené ako „Podnet na začatie konania pre porušenie ústavných práv“. Navrhovateľ požaduje vyslovenie porušenia jeho základných práv upravených

v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) konaním Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 S 30/99, resp. v čl. 47 ods. 2 ústavy advokátom JUDr. J. Š., bytom T.

Navrhovateľ podal žalobu proti Krajskému úradu v Trnave, odboru životného prostredia – oddeleniu stavebného poriadku, o preskúmanie rozhodnutia Krajského úradu v Trnave č. KÚ-OŽP-2/08008/98/Vá z 2. novembra 1998. Krajský súd v Trnave konanie vedené pod sp. zn. 10 S 30/99 zastavil z dôvodu, že navrhovateľ nebol v konaní pred súdom zastúpený advokátom alebo komerčným právnikom, čo posúdil ako neodstrániteľnú vadu konania podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Krajský súd v Trnave vychádzal z toho, že z predloženého plnomocenstva na zastupovanie advokátom JUDr. J. Š. nevyplývalo, že by tento bol plnú moc na zastupovanie navrhovateľa prijal; rovnako to nevyplývalo ani z jeho písomného vysvetlenia Krajskému súdu v Trnave, na základe čoho Krajský súd v Trnave rozhodol, že žalobca nebol zastúpený v konaní v zmysle § 250a OSP, a preto konanie zastavil. Navrhovateľ vo svojom podaní poukazuje na svoje presvedčenie o splnení podmienky právneho zastúpenia podľa § 250a OSP a dochádza k záveru, že boli porušené jeho základné práva zakotvené v čl. 46 ods. 2, resp. v čl. 47 ods. 2 ústavy.

Na základe výzvy ústavného súdu doručil navrhovateľ 17. januára 2001 plnomocenstvo na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. Rvp 1271/00 vo veci porušenia ústavných práv zakotvených v čl. 46 ods. 2, resp. čl. 47 ods. 2 ústavy pre advokáta JUDr. R. R., bytom T., čím boli splnené všetky náležitosti podania ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého podania skúma nielen to, či návrh spĺňa náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde, ale aj to, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 cit. zákona.

1. Podnet navrhovateľa smeroval k vysloveniu porušenia jeho práva upraveného v čl. 46 ods. 2 ústavy. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy: „Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“

Navrhovateľ vo svojom podaní vychádzal z toho, že súd tým, že nepreskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 a 4 ústavy, aj keď podmienky zastúpenia pred súdom splnil, porušil jeho právo podľa čl. 46 ods. 2 a 4 ústavy.

Článok 46 ods. 2 ústavy je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Z tohto dôvodu aj pre uplatnenie tohto základného práva sa od každého vyžaduje, aby splnil predpoklady ustanovené zákonom v každom jednotlivom prípade. Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ktorého súčasťou je aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak súd koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v správnom súdnictve (§ 250d ods. 3 OSP, I. ÚS 6/97).

Čo sa týka porušenia základného práva navrhovateľa zakotveného v čl. 46 ods. 4 ústavy, treba uviesť, že obsahom cit. ustanovenia nie je základné právo, ale len povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej ochrane zákonom. Na základe vyššie uvedeného ústavný súd omietol túto časť podania navrhovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Čo sa týka porušenia základného práva upraveného v čl. 47 ods. 2 ústavy jednoznačne z neho vyplýva, že ide o právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku príslušného konania za podmienok ustanovených zákonom. Je povinnosťou orgánov uskutočňujúcich toto konanie vytvoriť podmienky na uplatnenie tohto práva, t. j. garantom možného uplatnenia tohto práva je subjekt verejného práva (štát). Takúto povinnosť nemožno požadovať od advokáta alebo komerčného právnik, ktorí sú len subjektami zúčastňujúcimi sa za podmienok ustanovených príslušnými zákonmi na konaní vyššie uvedených orgánov. Nemôžu porušiť základné právo účastníka konania na právnu pomoc v príslušnom konaní takým spôsobom, ako to označil navrhovateľ. Z tohto dôvodu ústavný súd v tejto časti podnet navrhovateľa odmietol tiež z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.